

I.

Eiől gombolt, pecsétes – avarbarna,
Bíborszínóros – bolti köpenyében
A Klasszikusok bugyrából kibukkan

A penész- és fertőtlenítőszagú
Folyosóra, előremered, jobb keze
Az aprópénzek megereszkedett

Erszényes-zsebének nyílásában
Matat, míg kigondolja, mennyit kérjen
Az *Aeneis* használt VI. kötetéért.

Az alkív torkában kavargó porlevegőt
Beszívтам, míg ő a szerzeményem
A merített papírzacskóba csúsztatta.

II.

Smithfieldi piac, szombat. A kisállat-
Bolt nyúlpotyadékbűzben, zöld-arany
Kanárik dallamától zeng, de most, akár

Az Avernus, néma, madártalan.
Továbbstettem, átvágtam a buszhoz,
Zacskós Vergiliussal kerülve

Az ütközést, bódék és ajtófélfák,
Vászonáskák, térképek, gipszplakettek,
Rézmetsetek, tollseprűk és művirág közt,

A nyak- és csuklódörzsölés, habár
Éjjel érkezte frászt hoztam a házra,
Esők, süvítő szelek viharadara.

Aztán jó idő, és irány Olaszország,
Esküvőről leárazott öltönyöm
Finomszövésű, laza, nyári, szürke,

Mint Vénusz galambjai, s a lebamult
Emigránsokkal etruszk dombjukra hágva
Kiderült, a kápolna nekem a legotthonosabb.

V.

Vénusz? Miért nem McNichollék galambjai,
Ahogy hazatartanak a dúchoz? Visznek
Nyílegyenesen a McNicholl-konyha

És a fogadalmi lekvárosüveg felé.
Hát ne enciánt nyújs, pár szálát inkább
Abból a csokorból – minden kalász

Egy-egy ezüstös parány, minden zabszem
Csokoládéről mentett, csillogó ezüst-
Papírban, rácsippentve, rászoritva,

„Hogy a kis oltárnak egy pici napfényt adjon”.
Mikor egy este Mrs. Nicktól, ahogy mi hívtuk,
Kaptam egyet, hazáig világította utam.

-es járat

Route 110

Hol állványon szorongott öltöny és nyakkabát,
És ha egyet kihúztak, mind megindult,
Akár gazdáik árnya Kháron zsúfolt ladikján.

III.

A sofőr megtekert egy kurbliit, és
A táblán helyükre gördültek
Az állomások, sorra minden

Életre kelt. Az utazók

A peronra gyűltek, izgatott varjak
A varjútányán, várakozva, de

Bizonytalanul. Ekkor kivált a kalauz,
Állomás és busz ura, aki sorra
Elirányított, de nem neveket:

Járatszámokat kiáltott, rebbentünk tehát
Végszóra, én a 110-es járat felé,
Cookstownba, Toome-on, Magherafelten át.

IV.

Ponyva-merev, szén-kék, kőpala-éles
Mandzsettájú, szabvány vasutas-
Kabátomat használtan vettem: és megérte

VI.

A kísértetek ideje volt,
Elemlámpák a távolban kutatták
Kik és miért, kiért virrasztanak

És melyik házban. Első alkalommal
Michael Mulhollandért maradtam ébren,
Ott ültem, míg a család fel nem állt.

Idegenül maguknak és nekünk.
Virrasztás a szeretett teste nélkül:
Fivérfiuk, az úszó, tengerbe fúlt.

Három este az üres bakok körül
Beszélgettünk. A negyedik napon
helyére került a lezárt koporsó.

VII.

A halottas ház vendégházba fordult,
Hajnalig ment a kártyajáték,
Csak tálcán körbeadott cigarettá,

Sütemények és tea zavarták meg.
Az emlékeket polifón kórusban
Adták elő, a titkokat fülbe gyónták.

Szorgos diák az esti iskolában:
Utolsó reggel sétáltam haza,
Füstbűdösen, mintha halotti máglya

A 110-es járat

Mellől kísérne az anyja, hogy megmutassa
Az utat a birtokon át, s így feloldozott
A határátlépés bűne alól.

VIII.

Mint ha az újhaldát látná~ hó elején az ember,
Ahogy a napvilágba olvad, úgy rémlik fel arca
A lány-hálóterem ablakában, fájdalommal friss,

Sietve fordulok meg, míg az ajtót nyitom,
Beülök, indítok, gyorsítok, húzok el
A kocsival, amiről a szemét le nem veszi,

A féklámpák felvillannak a sarkon,
Mint arcunkban az őrjárat piros lámpái
A zavargások előtti utakon, pirkadatkor

Tánc után, fogdosások és magunk
Visszafogása után, tisztátalanságunk
Smároló-hárító korszakában.

IX.

És mi maradt végül Mr. Laveryből is
Eltemethető, akit saját kocsmájában
Vitt szét a ketyegő bomba, ahogy cipelte és

* Lakatos István Aenets-fordítása alapján

XI.

Hány este, mikor csak vártunk, figyeltünk
A halra. És az az este, mikor az árban
A vidra feje bukkant fel, vagy talán

Egy felszíni redőt, villanást néztünk
Vidrafejnek? Kétségtelen volt viszont
A villanás, a forduló hurok az eleven,

Fekete vízben. Vagy a folyóparti rét szilárd
Talaja lett kétséges az alkonyati szűnyog-
Fátyol-lebegésben, mintha elvegyülnénk

A peremen kavargó árnyak s árnyékok közé,
Csak állnánk, figyelnénk, mind jobban
Rászorulva az átlényegítő fordulatra.

XII.

És most a születések kora. Mint amikor
Egy régi hajnalban az utolsó távozó
Frissen vágott a kert végében virágot,

Hogy elnyomja az ital és füst beivódó
Szagát, mire anya és gyermek délelőtt
A szülőóthonból megérkezik,

A 110-es járat

Cípeli most is délelőtt az Ashley House
Napra tárt ajtaja felé? Vagy Louis O'Neillből,
Aki rossz helyen volt azon a szerdán, mikor

A Derryben leírt tizenháromat temették? Vagy
A meg nem dicsőült, kimagyarázott, bezsákol
Tetemekből a gyászszordon mögött: nem kerültek

Háborús díszsírba, sem külön parcellába,
Hogy kiképzett, fess és engesztelhetetlen
Egységek sort lőjenek az évfordulón.

X.

Vergilius boldog ármjai fehér lepelben
Versengnek a zöld mezón, míg Orpheus
Köztük kering, a húrokon csapong, és fordul

Játéka ütemére, és hogy kikerülje
A fűvön birkózókat, táncolókat, futókat.
Akár egy sportnap Bellaghyben,

Slim Whitman vibráló tenorja kizeng
A fényes dodzsemek, szálló körhinták fölött,
Mérföldes parkolósor az alkonyatban,

És felnőtt emberek nekive tközött csapatai
Kergetik örülten a bőrt, míg le nem fűjják,
Stoplisuk nyoma a pályán és egymáson.

Úgy érkezem most, s köszönetképp azért,
Kinek hosszú várakozása az árnyak partján
Véget ért, hozom szálaím ezüst fejű csokrát,

E gyertyaszálak nem homályosulnak el,
Ahogy földfrénye megtörik, és összegyűlünk,
És szólunk babanyelven.

Mesterházi Mónika (I-V., VIII-XII.) és Gerevich András (VI-VIII.) fordításai

Seamus Heaney (1939–2013): Nobel-díjas író költő. 2010-ben kiadónk gondozásában jelent meg *Hűlt hely* című, válogatott költeményeit tartalmazó gyűjteménye. *Élőlánc* című új magyar verseskötete a FISZ és a Jelenkor Horizontok világirodalmi sorozatában idén lát napvilágot. A fordítás e kötetből való.

Gerevich András (1976): költő, műfordító, forgatókönyvíró. Legutóbbi kötete: *Tizenhat naplemente* (Kalligram, 2014).

Mesterházi Mónika (1967): költő, műfordító. Válogatott versei *Sors bona* címmel jelentek meg 2007-ben. Magyarra fordította többek közt Katherine Mansfield, Alice Munro, A. L. Kennedy, Lawrence Norfolk és Joseph O'Connor műveit.